

HET LICHT VAN BENEDEN

Voor Tibo, Fiep en kleine Sille.
En voor iedereen die iemand kwijt is, of soms zichzelf.

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen
er zal uitzien als de dromen van onze jeugd.
Het is onze missie om hun leefwereld
elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Sille Jansen

Het licht van beneden

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio (Masja Maesen)

Trefw.: rouw, verlies, tijd, onderwereld, innerlijke reis, emoties, dieren, horloge,
controle, zingeving, herinneringen, veerkracht, symboliek, vriendschap

NUR 284

ISBN 978 90 448 5907 2

D/2025/4124/329

Alle rechten voorbehouden

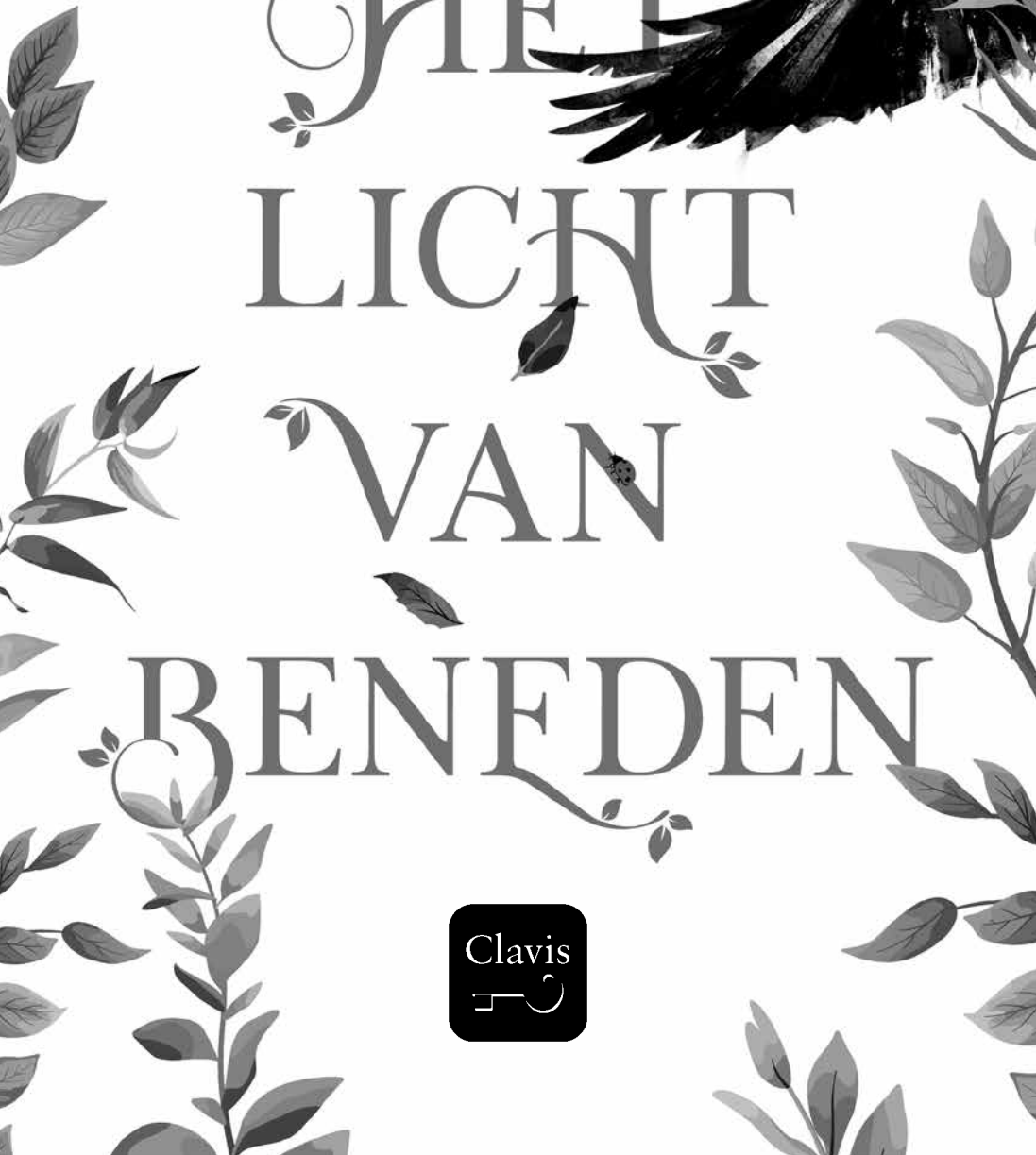
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

SILLE JANSEN

HIET LICHT VAN BENEDEN

Clavis
✪

1

Met een glimlach zwaait Hannah haar vader en moeder uit van achter het raam in de woonkamer. ‘Veel plezier bij de bouwmarkt,’ fluistert ze.

Na veel zeuren mocht Hannah alleen thuisblijven. Ze kijkt op haar horloge. Mickey Mouse grijnst haar aan vanaf de wijzerplaat. De wijzer tikt de seconden weg over zijn buik. Na tien minuten weet Hannah zeker dat haar ouders niets vergeten zijn: autosleutels, portemonnee of telefoon.

Ze loopt naar buiten. De tuin in. Scharrelt rond. Het lijkt net alsof ze gewoon maar wat rondloopt, zonder doel.

Nu staat ze achter in de tuin. Haar ademhaling is kort en snel. Ze strekt haar hand uit. De zware houten planken die de put afdekken, zijn koel en glibberig. Tussen de twee middelste planken zit een spleet. Er glijdt een duizendpoot tussendoor. Hannah rilt. Ze had toch haar slippers aan moeten doen. De zompige aarde kruipt tussen haar tenen omhoog. Het is zomer, maar hier, in de schaduw van de hoge esdoorn, groeit het gras niet.

Niemand weet precies hoe oud de put is. Hij is gemaakt van stenen die allemaal een andere vorm hebben en zorgvuldig op en naast elkaar zijn gestapeld tot een perfecte cirkel. De stenen zijn op ver-

schillende plaatsen bedekt met een zachte laag donkergroen mos. Tussen de stenen slijt het cement langzaam weg in diepe kieren, waar wortels van kleine planten zich hebben genesteld. Gras maar ook varens steken her en der naar buiten. En zo lijkt het alsof de put hier altijd al is geweest, of in ieder geval al verschrikkelijk lang.

Nog een stap naar voren en Hannahs buik raakt de rand van de put. Ze gaat op haar tenen staan. Nu kan ze door de spleet tussen de planken kijken. De geur van rottende bladeren dringt haar neus binnen. Het lijkt herfst te zijn, daarbeneden. Ze ziet haar spiegelbeeld in het water. De contouren van haar hoofd. Sprieten haar.

Dan kriebelt er iets over haar duim. Snel schudt ze haar hand. Een mier loopt over de planken verder. Hij sleept iets voort. Rood en rimpelig. Een verdroogde bes misschien.

Hannah rekt zich nog meer uit en buigt zich verder voorover. Haar tenen komen los van de grond. De vochtige planken duwen in haar buik. Ze kijkt nu recht naar beneden de put in. De geur van bijna vergane bladeren wordt sterker. Ze vraagt zich af waarom deze put verboden terrein is. Waar haar vader en moeder bang voor zijn.

Ze wil zich terug op de grond laten zakken als ze ineens iets ziet, daarbeneden. Van onder het water flikkert licht zo fel als van de zon. Ze knijpt haar ogen dicht en knippert dan om ze eraan te laten wennen.

Het is net of Hannah in een hele grote glazen bol kijkt met een tuin erin. Op haar kamer heeft ze ook zo'n bol, met daarin de Eiffeltoren. Als ze hem schudt, sneeuwt het in Parijs. De tuin lijkt in precies zo'n bol te zitten. Of in een zeepbel, geblazen door een reus met een bellenblaasring zo groot als de wereld.

Ze leunt nog iets verder naar voren om de tuin beter te kunnen zien. Maar dan verdwijnt de tuin net zo snel als die is verschenen. Hannah ziet haar spiegelbeeld weer. Haar hoofd. Haar haren. Toch zag ze het, daarbeneden: bomen, planten, gras. Een vijver met lelie-bladeren. Een salamander die woorden wisselde met een lieveheersbeest. Het leek wel of die twee ruzie hadden.

Hannah tuurt en tuurt. Haar spiegelbeeld staart terug. Het blijft donker.

Ze zucht en laat zich op de grond zakken. Als ze naar beneden kijkt, ontdekt ze een natte, donkere, slijmerige streep op haar shirt. Alsof er een hele grote slak over haar buik is gekropen. Onder haar teennagels zitten zwarte randen. Ze wappert haar voeten op en neer, als twee waaiers van kleine rouwkaartjes.

Plotseling hoort ze haar vader roepen. 'Hannah! Hannah! Waar zit je? Kun je even naar de supermarkt?!'

Zijn haar ouders nu al terug? Hannah zucht nog een keer en begint terug naar huis te lopen, steeds sneller. Hijgend komt ze bij de achterdeur aan.

Die nacht droomt Hannah. De salamander die ze in de tuin onder in de put zag, loopt rondjes voor een open haard. Met een frons op zijn voorhoofd en een verbeterd trek rond zijn lippen. Het vuur kleurt de kamer flikkerend geel en de houtblokken zwart. Ondanks de hitte van het vuur draagt de salamander een lange regenjas.

Langzaam gaat de deur open. Het lieveheersbeest stapt over de drempel. Hij heeft een lange, zwarte wollen sjaal om. De uiteinden zijn over zijn rug gedrapeerd en bedekken zijn stippen. De twee kleine, scherpe tanden die uit zijn bovenkaak steken, schitteren in het licht van het vuur.

‘Goedenavond, Sam.’

De salamander kijkt het lieveheersbeest verschrikt aan. Hij was zo in gedachten verzonken dat hij het lieveheersbeest niet heeft horen binnenkomen.

‘Heb je het al gevonden?’ vraagt het lieveheersbeest.

‘Nou, lief Heersbeest ...’ stamelt Sam, terwijl hij aan een knoop van zijn regenjas frunnikt, ‘ik denk dat ik weet waar het is ... Dat wil zeggen, ik heb een vermoeden van de omgeving waar ...’

‘Nee dus!’ snauwt het lieveheersbeest. Hij maakt zijn sjaal los, gooit die behendig om de nek van de salamander en trekt met een ruk zijn hoofd naar beneden. De salamander buigt diep en kijkt het lieveheersbeest recht in de ogen.

‘Beter zoeken, Sam! Je moet het vinden. Koste wat het kost.’ Hij trekt de sjaal verder aan. Zijn mond is nu vlak bij het linkeroor van de salamander. ‘Koste wat het kost, Sam. Anders gaan we er allemaal aan,’ fluistert hij.

Het lieveheersbeest trekt de sjaal nog wat strakker aan. Net als Sam naar adem begint te happen, wordt Hannah met een schok wakker.